

ANDRÉ ANDRÁS

Úgy szűkült

Sajgó sebekre vágyott, sózott dendritekre
– szított sziporkák izzították idegvégeit –,
lassu lobbal terjedő parázsfekélyre,
mit szűz marásként ikrás dél hevít.

Szája kék heg mit villám se tép fel.
Szeme lakatlan bolygó, leölt báva táj.
Egy fényes gesztenyét szorított kezében.
Úgy szűkült; fojtotta levarrt láthatár.

Takarítás, kamratélvég

Tóth Krisztinának

Kongató árnyak. Szürke angyalpor, hideg cement –
kifosztott *rabló*, ásító hűtő melengeti
(spirálok alszanak, tarka babszemekben *kúszva*,
s záporvert levelét is, mind, csak ekként lengeti);

parázsló répa közt holt lepke, zeller s múmia
(fáslis tükör – hogy mégse hűljön? – tűnt arcot emleget).
A mélyben tompa zúgás. Karsú csizmatornyok mellett
mézes sztráda; légyfogó. Zümmögve száll a nemlehet.

